

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 57438-03-16 חיים נ' שגריר מערכות ואח'

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופט יעקב שינמן

יוגב חיים

מערער

נגד

1. הראל חברה לביטוח
2. שגריר מערכות

משיבות

החלטה

(בבקשת המשיבות למחיקה על הסף של הערעור)

בפניי בקשת המשיבות למחיקה על הסף של הערעור שהגיש המערער ביום 27.3.2016 בשל איחור בהגשתו.

1. הערעור הוגש על פסק הדין והחלטה שניתנו ביום 16.12.2015 מפי השופטת ריבה שרון בת"א (שלום – פ"ת) 15147-12-11 (להלן: "פסק הדין") במסגרתו נדחתה תביעת המערער נגד המשיבות, תוך שהוא חויב בתשלום הוצאות.
2. לטענת המשיבות לערעור (הן המבקשות בבקשה דנן) הערעור הוגש באיחור; ביום 17.12.2015 קיבל מהן המערער דרישה לתשלום ההוצאות שנקבעו לחובתו בפסק הדין, בצירוף פסק הדין ובאותו מועד צפה בפסק הדין באתר בתי המשפט. כן פעל המערער על פי האמור בפסק הדין וביום 7.1.2016 התייצב במשרד ב"כ המשיבה 1, שילם את ההוצאות בהן חויב וביקש אישור על קבלת ההמחאה בהתאם לפסק הדין.
3. המערער, מצדו, מתנגד לבקשה, היות ולטענתו קיבל את פסק הדין רק ביום 10.2.2016. בכתב הערעור שהגיש המערער, ציין כי:

"לאחר קבלת מכתב דרישה לתשלום הוצאות ושכר טרחה ממשרדו של ב"כ משיבה 1 פנה הח"מ למזכירות בית המשפט ונאמר לו שפסק הדין ישלח בדואר רשום בהתאם לאמור בפסק הדין.

משבושש פסק הדין להגיע, פנה שוב הח"מ למזכירות בית המשפט באופן פיזי וקיבל לידיו ביום 10/2/16 עותק חתום ומאושר כנאמן למקור של פסק הדין המצ"ב כנספח א' לכתב הערעור ולפיכך מוגש כתב הערעור במועד הקבוע בחוק."

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 57438-03-16 חיים נ' שגריר מערכות ואח'

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ונספחיה, בתגובה לבקשה ובתשובה לתגובה, אני סבור כי יש לדחות את הבקשה מהטעמים הבאים ;

1. בבקשתן, טענו המשיבות כי יש להחיל על מקרה זה את "כלל הידיעה" וכן את "כלל ההמצאה", תוך שטענו כי המערער צפה בפסק הדין באתר בתי המשפט ביום 17.12.2015 וכן כי פעל על פי פסק הדין ביום 7.1.2016 כששילם את ההוצאות בהן חויב בפסק הדין. המשיבות הסתמכו על תקנה 497ג לתקנות סדר הדין האזרחי – תשמ"ד – 1984 שכותרתה "המצאת כתב בי-דין אלקטרוני", כפי שתוקנה בתקנות סדר הדין האזרחי (הוראת שעה), התשע"ה – 2015 (קובץ תקנות 7542 מיום 13.8.2015) לפיה :
"א) ניתן להמציא כתב בי-דין אלקטרוני לנמען שאינו בית המשפט, אל תיבת הדואר שבכתובת המאובטחת של הדואר האלקטרוני של הנמען, ובלבד שהנמען מסר את כתובת הדואר האלקטרוני שלו כאמור לבית המשפט לצורך ביצוע הוראות סימן זה וציין בסמוך לה כי מדובר בכתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני ; ואולם הוראה זו לא תחול על כתב בי-הדין הראשון בתיק.
ב) כתב בי-דין אלקטרוני שנשלח אל כתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני כאמור בתקנת משנה א), יראוהו ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום ובשעה שצוינו באישור המסירה האלקטרוני, אם לא הוכח היפוכו של דבר.
ג) להמצאה כאמור בתקנת משנה א) תצורף הזמנה לדין, אם נדרשת לפי תקנות אלה, ערוכה לפי הטופס המתאים בתוספת, והוראות תקנה 20 לא יחולו.
ג1) על אף האמור בתקנת משנה א), רשאי בית המשפט לשלוח לתיבת הדואר שבכתובת דואר אלקטרוני או בכתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני שנמסרה לבית המשפט לפי תקנות משנה א) או ד), הודעה בדבר קיומו של כתב בי-דין במערכת הממוכנת הכוללת קישור לכתב בי-הדין, שפתיחתו תתאפשר באמצעות מנגנון הזדהות מאובטח (להלן – ההודעה); שלח בית המשפט הודעה כאמור, יראו את כתב בי-הדין ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום ובשעת השליחה כפי שמופיעים בשעון פנימי שבמערכת המשוב של בתי המשפט המכויל על פי כללים מקובלים.
ג2) על אף האמור בתקנת משנה ג1), לא יראו את כתב בי-הדין ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום המשלוח, אם הגיש הנמען תצהיר בדבר אי-הגעת ההודעה אל כתובת הדואר האלקטרוני שמסר."

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 57438-03-16 חיים נ' שגריר מערכות ואח'

2. מעיון בטענות המערער בתגובתו לבקשה, אני סבור כי במקרה דנן אין לקבוע באופן חד משמעי כי פסק הדין הומצא לתיבת הדואר האלקטרוני של ב"כ המערער ביום 17.12.2015 וחל החרג הקבוע בסעיף 497ג(2) לתקנות הנ"ל, היות ובהתאם לתצהיר ב"כ המערער קיים ספק רב האם ההודעה בדבר המצאת פסק הדין אכן הגיעה לתיבת הדואר האלקטרוני שלו באותו מועד, בשל תקלות שהיו לו באותה העת מול מערכת "נט המשפט".

בתצהיר שצורף בתמיכה לתגובה לבקשה, הצהיר ב"כ המערער כי: "... פסק הדין לא היה נגיש אצל הח"מ במשרדו ו/או אצל המשיב ורק לאחר מועד קבלתו ביום 10/2/16 נחשף הח"מ לתוכן פסק הדין..." (סעיף 12 לתצהיר) וכי הוא: "...הודיע לבית המשפט עוד בטרם ניתן פסק הדין על תקלה המונעת ממנו לקבל כתבי בי דין במחשבו ושהקשר המאובטח לקבלת כתבי בי דין פגום ולא ניתן לשימוש..." (סעיף 16) וכבר ביום 15.11.2015 בזמן שפנה לבית המשפט בבקשה למינוי אפוטרופוס לגוף בתיק אחר, דיווח למזכירת בית המשפט כי יש לו: "בעייה במחשבו שטרם באה על פתרונה... וכבר מאז, נסיונות חוזרים ונשנים להיכנס לתיקים שבטיפולו ולפתוח קבצים והחלטות באמצעות נט המשפט נתקלו בהודעות שגיאיה ובהודעות סירוב" (סעיף 3 לתצהיר).

ב"כ המערער צירף לתצהירו (נספח א') צילום מסך של עדכוני תוכנות במחשב משרדו, לרבות עדכוני התוכנה לכרטיס חכם של מערכת "נט המשפט" במהלך חודש ינואר 2016).

3. מעבר לנדרש, יצוין כי גם אם הייתי מקבל את טענת המשיבות כי: "אין חולק כי על פי הרשום באתר בתי המשפט, נעשה שימוש בכרטיס החכם של המשיב [הכוונה למערער – י.ש.] לצפייה בפסק הדין." (סעיף 3 לתשובה לתגובה לבקשה), גם לאחר תיקון התקנות, אין בכך כדי להוות המצאה כדין של אותו פסק דין, כפי שנפסק בעניין זה לאחרונה בע"א (נצ') 31738-01-16 בנימין סולומון נ' ועדה המקומית לתכנון ובנייה - מבוא עמקים (פורסם בנבו, 3.3.2016):
 "צפייה במסמך במערכת נט המשפט יכולה להיעשות על ידי גורם זה או אחר במשרדו של ב"כ המשיבה, לרבות על ידי מתמחה של עוה"ד, פקיד/ה שלו או כל אדם אחר. צפייה כאמור אינה מבטיחה, כי עוה"ד המייצג ידע על קיומו של פסק הדין, ואין כל ערובה לכך שמי שצפה בפסק הדין הביא לידיעת עורך הדין את עובדת מתן פסק הדין. עולה, אם כן, כי גם לאחר התיקון לתקנות סדר הדין האזרחי בכל הנוגע להמצאת כתבי בית דין באמצעים אלקטרוניים, שנכנס לתוקף בתאריך 1.11.2015, צפייה יזומה בכתב בית דין על ידי בעל דין אינה מהווה המצאה כדין של אותו כתב בית דין." (ההדגשה הוספה – י.ש.).

4. בנוסף, יש גם לדחות את טענת המשיבות כי המערער קיבל מהן דרישה לתשלום ההוצאות שנקבעו בפסק דין בצירוף פסק הדין.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 57438-03-16 חיים נ' שגריר מערכות ואח'

המשיבות צירפו לבקשתן תצהיר של הגב' זהבית אליהו, מזכירה במשרדו של ב"כ המשיבה 1, לתמיכה בטענתן כי ביום 17.12.2015 נשלחה למערער דרישה לתשלום ההוצאות בהן חויב בפסק הדין בצירוף פסק הדין. אולם, מעיון בתצהיר, עולה כי אותה מזכירה הצהירה כי: **"ביום 17/12/2015 שלחתי לב"כ המשיבה מכתב דרישה לתשלום הוצאות, המכתב נשלח בפקס ובדואר ישראל"** (סעיף ג' לתצהיר) – דהיינו, המזכירה לא ציינה בתצהירה כי לב"כ המערער נשלח העתק מפסק הדין, אלא רק מכתב דרישה לתשלום הוצאות.

5. כמן כן, אני סבור כי אין בעצם העובדה שהמערער שילם לב"כ המשיבה 1 את ההוצאות שנפסקו בפסק הדין, כדי להעיד על כך שפסק הדין עצמו הומצא לו באותו מועד.

אמנם, מזכירת ב"כ המשיבה 1 הצהירה כי: **"ביום 07/01/2016 התייצב במשרד המשיב מר חיים יוגב, ומסר לידי המחאה על סך 4,510 ₪ לפקודת הראל חברה לביטוח בע"מ"** (סעיף ד' לתצהיר), אולם בתצהיר שצורף בתמיכה בתגובת המערער לבקשה, הצהיר ב"כ המערער כי לאחר שנודעה לו העובדה כי ניתן פסק דין (בהתאם להודעת פקס ששלח אליו ב"כ המשיבה 2 בדרישה לתשלום ההוצאות שנפסקו לחובת המערער, אותה ראה ביום 1.1.2016) והיות והסיכוי לעכב את ביצועו של פסק דין כספי הוא אפסי וכדי לצמצם את נזקי מרשו, זימן את המערער למשרדו ודיווח לו על כך וכן הורה לו לסור למשרדי המשיבות **"ולשלם להם את הסכום שנפסק נגדו כהוצאות וכשכר טרחה ללא קשר להחלטה עם [צ.ל. אם – י.ש.] נערער או לא..."** (סעיף 7 לתצהיר).

לתגובה לבקשה, צורף גם תצהיר המערער התומך בעובדות אלו והמערער הצהיר כי: **"...פסק הדין אף לא נשלח אלי ע"י מי מהמבקשות ואף לא הוצג בפני בעת שהייתי במשרדם בכדי לשלם את שכר טרחתם"** (סעיף 8 לתצהיר המערער).

6. לאור כל האמור לעיל, אין גם לקבל את טענת המשיבות, כי יש להחיל במקרה זה את "כלל הידיעה" המהווה חריג ל"כלל ההמצאה". הלכה פסוקה היא שדרך המלך להמצאת כתב בית דין היא המצאתו באחת הדרכים הקבועות בתקנות סדר הדין האזרחי, ורק במקרים חריגים ונדירים המגיעים לכדי חוסר תום לב והשתק, יסטה בית המשפט מן הכלל ויסתפק בידיעת בעל הדין על דבר קיומו של פסק הדין (ראו: בש"א 1788/06 קלינגר נ' זקס (פורסם בנבו, 13.11.2007); רע"א 8467/06 אבו עקסה נגד בית הברזל טנוס בע"מ (פורסם בנבו, 8.7.2010) ורע"א 11286/05 זמיר נגד בנק לאומי למשכנתאות בע"מ (פורסם בנבו, 8.7.2007)).

כאמור, צפייה יזומה במסמך, אם וככל שאכן נעשתה (וכאמור, קיים ספק ביחס לכך במקרה דנן) יכולה להיעשות על ידי גורם במשרדו של עורך הדין, ואין כל ערובה כי עובדת מתן פסק הדין הובאה לידיעת עורך הדין. אין גם לראות במשלוח דרישת תשלום למערער, מבלי שהוכח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 57438-03-16 חיים נ' שגריר מערכות ואח'

כנדרש כי אכן צורף לה פסק הדין, משום המצאה המהווה תחליף להמצאת פסק הדין במלואו בדרך המלך הקבועה בתקנות.

סוף דבר

1. הבקשה נדחת.
2. כאמור, קימות אינדיקציות שפסק הדין התקבל אצל המשיב, או לפחות הוא ידע עליו ושילם את ההוצאות בגינו.
- מאידך, תחושות והשערות, אינם בסיס לקביעה עובדתית כי בוצעה ההמצאה, ואין ספק כי ספק צריך לפעול לטובת המשיב, ובשל כך נדחתה הבקשה כאמור.
3. לאור האמור, כאשר מחד נדחתה הבקשה, אך לא ניתן לומר שהיא הוגשה ללא בסיס, אני קובע כי אין צו להוצאות, כל צד יישא בהוצאותיו.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ו, 19 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

יעקב שינמן, שופט